

15 Νοεμβρίου, 1990

[ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες-Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ/ Η
1. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,
2. ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,
3. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,
4. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,

Εφεσιβλήτων-Καθ' ων η αίτηση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 448).

-
- Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Μισθοδοσία — Αναπροσαρμογή μισθολογίου — Προσφυγή κατά της απόφασης των αρμοδίων οργάνων αναφορικά με τη μειωμένη μισθοδοσία των αιτητών έναντι νεοπροαχθέντων συναδέλφων τους και αξίωση για άρση της αδικίας σε βάρος τους — Ο Περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Αύξησις των Μισθών, Αναδιάρθρωσις και Ένταξις Ορισμένων Θέσεων εις Ενιαίον Μισθολόγιον) Νόμος του 1981 (Ν. 12/81) — Διακριτική εξουσία του Υπουργού Οικονομικών — Εφαρμοστέες αρχές.* 5
- Αίτηση ακυρώσεως — Αντικείμενο — Παράλειψη σφειλόμενης ενέργειας — Πότε μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.* 10
- Διοικητική πράξη — Εκτελεστή — Πράξη πληροφοριακού χαρακτήρα — Δεν είναι εκτελεστή διοικητική πράξη η οποία μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αναθεώρησης δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος.* 15
- Οι αιτητές κατείχαν τη θέση Βοηθού Διευθυντή στη Μέση Εκπαίδευση. Η αίτησή τους δε στρέφεται εναντίον της εγκυκλίου η οποία λόγω των ρυθμίσεων που περιείχε δημιούργησε τη σχετική ανισοσκέλεια μισθολογίου, αλλά κατά των πράξεων ή παραλείψεων που βασίστηκαν σ' αυτή. Οι 80 εκπαιδευτικοί που αμοιβονται 20

επί υψηλότερης κλίμακας είχαν προαχθεί στη θέση Βοηθού Διευθυντή από 1.1.1980 μέχρι 1.9.1982.

5   Οι αιτητές αξίωσαν: α) την ακύρωση της βαθμολογικής υποβάθμισής τους έναντι άλλων λειτουργών της αυτής κλίμακας; β) την άρση της δυσμενούς μεταχείρισης που δημιουργήθηκε από την παράλειψη ή άρνηση των καθ' ων η αίτηση και συγκεκριμένα του Υπουργού Οικονομικών για μισθολογική αναβάθμιση των αιτητών και γ) την μη επικύρωση της πράξης ή παράλειψης των καθ' ων η αίτηση η οποία οδήγησε στη βαθμολογική υποβάθμιση των αιτητών σε σύγκριση με τα ενδιαφερόμενα μέρη.

15   Οι εφεσίβλητοι αμφισβήτησαν την εκτελεστότητα των προσβαλλόμενων πράξεων ή παραλείψεων και ισχυρίστηκαν ότι αυτές έχουν βεβαιωτικό ή πληροφοριακό χαρακτήρα, εισήγηση που απορρίφθηκε από το πρωτόδικο δικαστήριο ενόψει της εξουσίας του Υπουργού Οικονομικών βάσει του Άρθρου 6(2) του Ν. 12/81, για άρση των ανωμαλιών κατά την αναπροσαρμογή του μισθολογίου των καθηγητών στα πλαίσια των μισθολογικών μεταβολών, που είχε εισαγάγει ο νόμος.

20   Το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή αφού έκρινε ότι το έρεισμα του αιτήματος "η εγκύκλιος" και η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ήταν αντισυνταγματική ως αντίθετη προς τις διατάξεις του Άρθρου 28.1 του Συντάγματος, με αποτέλεσμα να μη δημιουργηθεί βάση για τις διεκδικήσεις των αιτητών για μισθολογική αναβάθμιση.

30   Οι εφεσείοντες εφεσίβαλαν την πρωτόδικη απόφαση και αμφισβήτησαν κυρίως τη διαπίστωση ότι δεν προέκυψε παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας εκ μέρους του Υπουργού Οικονομικών βάσει του Άρθρου 6(2) του Ν. 12/81.

35   Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

- 40   1. Όπως προκύπτει από τον προσδιορισμό των επιδίκων θεμάτων, η παράλειψη για εκπλήρωση οφειλόμενης ενέργειας βάσει του Άρθρου 6(2) του νόμου, δεν περιλαμβάνεται σ' αυτά.
2. Σύμφωνα με τις αρχές του Διοικητικού Δικαίου, μόνο παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας που επιβάλλει ο νόμος μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής. Όπου η ενέργεια επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης, όπως στην παρούσα περίπτωση, που η εξουσία του αρμόδιου Υπουργού δυνάμει του

Άρθρου 6(2), για άρση των ανωμαλιών που διαπιστώνονται, είναι διακριτική, δεν εγείρεται θέμα εκπλήρωσης καθήκοντος το οποίο επιβάλλει ο νόμος.

3. Η επιστολή του Υπουργού Οικονομικών με την οποία επεξηγείται ότι η ανισότητα θα εκλείψει όταν οι αιτητές φθάσουν στην ανώτερη μισθολογική βαθμίδα της θέσης ή όταν προαχθούν στη θέση Διευθυντή οπότε και οι ίδιοι θα τύχουν των ευεργετημάτων της εγκυκλίου, δεν αναφέρεται σε οποιαδήποτε εκτελεστή διοικητική πράξη, η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο αναθεώρησης. Κατά συνέπεια η περί του αντιθέτου διαπίστωση του πρωτόδικου δικαστηρίου δεν είναι ορθή.

Η έφεση απορρίπτεται. Η αντίφεση επιτυγχάνει. Καμία διαταγή για έξοδα.

Per Curiam: Η μισθοδοτική εξύψωση των ενδιαφερομένων μερών σε σύγκριση με τους εφεσείοντες, δεν επηρεάζει δυσμενώς την αρχαιότητά τους. Η αρχαιότητα μεταξύ εκπαιδευτικών λειτουργών οι οποίοι κατέχουν την ίδια θέση κρίνεται ανάλογα με την ημερομηνία διορισμού ή προαγωγής τους και όχι ανάλογα με τη μισθοδοσία τους.

Διάκριση μεταξύ της μισθοδοσίας υπαλλήλων που κατέχουν την ίδια θέση με αναφορά αποκλειστικά στη διάρκεια της υπηρεσίας τους, θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνο υπέρ εκείνων με μακρύτερη υπηρεσία. Η προοπτική εξαφάνισης της ανισότητας με την πάροδο του χρόνου δεν αναιρεί τον αντισυνταγματικό της χαρακτήρα, ούτε και είναι δυνατή η θεμελίωση ισότητας εν τη παρανομία.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Vorkas and Others v. Republic (1984) 3(A) C.L.R. 757,

Charalambos Philippides & Son Ltd v. Republic (1984) 3(B) C.L.R. 1471,

Booksellers Association v. Republic (1985) 3(B) C.L.R. 1171,

Republic v. Georghiades (1972) 3 C.L.R. 594,

Cyprus Tannery Ltd v. Republic (1980) 3 C.L.R. 405,

Costea v. Republic (1983) 3(A) C.L.R. 115,

Παγκύπρια Οργάνωση Ελληνίδων Νηπιαγωγών (Π.Ο.Ε.Ν.) και

Άλλες ν. Δημοκρατίας (Αρ. 1)(1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1393,

Φάκας ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2189,

5 Προδρόμου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (Αρ. 1) (1990) 3 Α.Α.Δ. 2697,

Tsinontas v. Cyprus Land Development Corporation (1987) 3(C) C.L.R. 1766,

10 *Christodoulou and Others v. Republic* (1983) 3(B) C.L.R. 1361,

Voyiazianos v. Republic (1967) 3 C.L.R. 239,

Koratsitou v. Republic (1985) 3(B) C.L.R. 594,

15

Hellenic Bank Ltd v. Republic (1986) 3(A) C.L.R. 267,

Hadjioannou v. Republic (1986) 3(B) C.L.R. 1036.

20 Έφεση και Αντέφεση.

Έφεση και αντέφεση εναντίον της απόφασης του Δικαστού του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Λοΐζου, Δ.), που δόθηκε στις 16 Φεβρουαρίου, 1985 (Αριθμός Προσφυγής 207/83) με την
25 οποία απορρίφθηκε η προσφυγή των εφεσείοντων για άρση της αδικίας σε βάρος τους που προέκυψε από την ανισοσκέλεια μεταξύ της δικής τους μισθοδοσίας με εκείνης συναδέλφων τους που είχαν προαχθεί στη θέση του Βοηθού Διευθυντή μετά από αυτούς.

30 Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Εφεσείοντες.

Ρ. Πετρίδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α΄, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

35

ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.: Την απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

40

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Οι εφεσείοντες (αιτητές) κατείχαν τη θέση του Βοηθού Διευθυντή στη Μέση Εκπαίδευση όταν άσκησαν την προσφυγή εναντίον (α) της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας και του Υπουργείου Παιδείας, και (β) του Υπουργικού Συμβουλίου και του Υπουργού των Οικονομικών. Με την αίτηση τους έθεσαν υπό αμφισβήτηση αποφάσεις ή παραλείψεις των

πιο πάνω οργάνων σε σχέση με τη μισθοδοσία τους και αξίωσαν την άρση της αδικίας σε βάρος τους που προέκυψε από την ανισοσκέλεια μεταξύ της δικής τους μισθοδοσίας με εκείνης συναδέλφων τους που είχαν προαχθεί στη θέση του Βοηθού Διευθυντή μετά από αυτούς, στην περίοδο που ακολούθησε την 1/1/1980. Η μειωμένη μισθοδοσία τους σε σύγκριση με νεοπροαχθέντες συναδέλφους τους προέκυψε από την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου να εισάξει και στην εκπαιδευτική υπηρεσία τις ρυθμίσεις που είχαν υιοθετηθεί στη δημόσια υπηρεσία ως προς τον καθορισμό της μισθοδοσίας προαγόμενων υπαλλήλων. Η απόφαση λήφθηκε μετά από συμφωνία μεταξύ της εκτελεστικής εξουσίας αφενός και των οργανώσεων των εκπαιδευτικών αφεντέρου και τέθηκε σε εφαρμογή με ρυθμίσεις που περιέχονται σε ό,τι χαρακτηρίστηκε από τους καθ' ων η αίτηση ως "κανονισμός" και από το πρωτόδικο δικαστήριο ως "εγκύκλιος", χαρακτηρισμός που πιστότερα περιγράφει τη φύση της πράξης.

Η προσφυγή δε στρέφεται εναντίον της εγκυκλίου αλλά πράξεων ή παραλείψεων που βασίστηκαν σ' αυτή και υπόκεινται, όταν συνιστούν εκτελεστές πράξεις, σε αναθεωρητικό έλεγχο [Βλ. μεταξύ άλλων *Vorkas and Others v. Republic* (1984) 3(A) C.L.R. 757, *Philippides & Son Ltd v. Republic* (1984) 3(B) C.L.R. 1471 και *Booksellers Association v. Republic* (1985) 3 (B) C.L.R. 1171]. Η εισαγωγή στα επίδικα θέματα επιβάλλει και αναφορά στις διατάξεις του Περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Αύξεις των Μισθών, Αναδιάρθρωσις και Ένταξις Ορισμένων Θέσεων εις Ενιαίον Μισθολόγιον) Νόμου του 1981 (Ν. 12/81). Εκτός από την πρόβλεψη για μισθολογικές αυξήσεις ο Νόμος επέφερε και διαρθρωτικές αλλαγές στο μισθολόγιο των εκπαιδευτικών. Οι νέες μισθολογικές κλίμακες καθορίστηκαν στον Πίνακα Α, ενώ στο Παράρτημα Β περιέχονται οι κανόνες για την αναπροσαρμογή του μισθολογίου των εκπαιδευτικών. Με τις διατάξεις του Εδαφίου 2 του άρθρου 6 του νόμου χορηγήθηκε εξουσία στον Υπουργό των Οικονομικών να αίρει ανωμαλίες που δυνατό να διαπιστώνονται κατά την αναπροσαρμογή του μισθολογίου περιλαμβανομένων και ανωμαλιών σε περιπτώσεις προαγωγής εκπαιδευτικών λειτουργών μεταξύ της 1/1/1979 και της ημερομηνίας δημοσίευσως του νόμου, δηλαδή της 30/3/81.

Είναι η θέση των εφεσειόντων, όπως διατυπώθηκε ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου και ενώπιόν μας, ότι το 1983 αντιλήφθηκαν ότι εκπαιδευτικοί οι οποίοι είχαν προαχθεί στη θέση

5 Βοηθού Διευθυντή από 1/1/1980 αμοίβονται επί ψηλότερης κλίμακας από ότι οι ίδιοι. Η άνιση μεταχείριση ήταν το αποτέλεσμα της εφαρμογής της προαναφερθείσας εγκυκλίου. Με ξεχωριστά διαβήματά τους στην Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας και
 10 το Υπουργείο Οικονομικών οι εφεσεϊόντες αξίωσαν την άρση της αδικίας με την ανύψωση του μισθολογίου τους. Το διάβημά τους προς την εκπαιδευτική υπηρεσία κρίθηκε από το πρωτόδικο δικαστήριο ως ανεδαφικό και έξω από το πλαίσιο αρμοδιότητας της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας. Συνεπώς η παράλειψή τους να απαντήσουν σ' αυτό δεν μπορούσε να θεμελιώσει δικαίωμα για προσφυγή βάσει του άρθρου 29. Η κατάληξη αυτή δεν έχει αμφισβητηθεί και δεν έχει προσδιοριστεί ως θέμα προς εξέταση με τους λόγους έφεσης [βλ. *Republic v. Georgiades* (1972) 3 C.L.R. 594].

15 Στο αίτημα των εφεσεϊόντων δόθηκε απάντηση από τον Υπουργό Οικονομικών στις 19/5/87. Στην επιστολή του Υπουργείου εξηγείται ότι η αυξημένη μισθοδοσία των συναδέλφων τους οφείλεται αποκλειστικά στην εφαρμογή από 1/1/80 της προαναφερθείσας εγκυκλίου και ότι η ανισότητα θα εκλείψει όταν φθάσουν στην ανώτερη μισθολογική βαθμίδα της θέσης ή όταν προαχθούν στη θέση Διευθυντή οπότε και οι ίδιοι θα τύχουν των ευεργετημάτων που καθιέρωσε η εγκύκλιος. Με την ίδια επιστολή γνωστοποιήθηκε στους εφεσεϊόντες ότι το αίτημά τους θα ετιθετο
 20 ενώπιον του Υπουργικού Συμβουλίου για "μελέτη και λήψη αποφάσεως" όπως και παρόμοιο αίτημα εκπαιδευτικών στη δημοτική εκπαίδευση. Η παραπομπή του θέματος στο Υπουργικό Συμβούλιο ανταποκρινόταν στο αίτημα των εφεσεϊόντων για εξέταση του θέματος είτε από τον Υπουργό Οικονομικών ή από το Υπουργικό Συμβούλιο (βλ. παράγραφο (vi) της επιστολής του δικηγόρου των
 30 εφεσεϊόντων, ημερομηνίας 22/3/83).

35 Οι θεραπείες που επιδιώκονται διατυπώνονται με ασάφεια. Μόνο μετά το συσχετισμό τους με τα γεγονότα και ιδιαίτερα τα στοιχεία των ενδιαφερομένων μερών μπορεί με βεβαιότητα να καθοριστεί το αντικείμενο της προσφυγής.

40 Με την πρώτη θεραπεία κάτω από τον αριθμό 1 εγείρεται αξίωση για την ακύρωση της "μισθοδοτικής και ή βαθμολογικής υποβάθμισης των αιτητών έναντι άλλων λειτουργών της αυτής κλίμακας". Οι λειτουργοί αυτοί εξειδικεύτηκαν και με οδηγίες του δικαστηρίου επιδόθηκε η αίτηση σ' αυτούς ως ενδιαφερόμενα μέρη στην υπόθεση. Πρόκειται για 80 λειτουργούς της Μέσης Εκπαίδευσης που είχαν προαχθεί σε Βοηθούς Διευθυντές από 1/1/1980 μέχρι

1/9/1982. Μόνον 6 από αυτούς είχαν προαχθεί στη θέση του Βοηθού Διευθυντή πριν τη θέσπιση του Ν. 12/81. Το κοινό χαρακτηριστικό μεταξύ των 80 ενδιαφερομένων μερών που συγχρόνως προσδιορίζει και την κοινή βάση της προσφυγής έναντι του συνόλου των ενδιαφερομένων μερών είναι η προαγωγή τους μετά την υιοθέτηση και εφαρμογή της εγκυκλίου αναφορικά με τη μισθολογική αναβάθμιση μελών της εκπαιδευτικής υπηρεσίας μετά την 1/1/1980. Η θεραπεία η οποία επιδιώκεται κάτω από τον αριθμό 1 δεν μπορεί εύλογα να συσχετιστεί με την άσκηση των εξουσιών που παρέχονται από το άρθρο 6(2) του Ν. 12/81 στον Υπουργό Οικονομικών για την άρση ανωμαλιών δεδομένου ότι η εξουσία αυτή, ανεξάρτητα από το εύρος της, περιορίζεται σε ανωμαλίες που θα διαπιστώνονταν σε σχέση με την προαγωγή μελών της εκπαιδευτικής υπηρεσίας από 1/1/1979 και της δημοσιεύσεως του Ν. 12/81 (30/3/81).

Η δεύτερη θεραπεία στρέφεται κατά της παράλειψης ή άρνησης των καθ' ων η αίτηση (και όπως έχουν περιοριστεί τα επίδικα θέματα με τους λόγους της έφεσης) δηλαδή της άρνησης του Υπουργού των Οικονομικών να άρει τη δυσμενή μεταχείριση των αιτητών (εφεσειόντων) έναντι των ενδιαφερομένων μερών. Παρόλο που το αίτημα αυτό στρέφεται κυρίως εναντίον παράλειψης διαφαίνεται από το αιτητικό ότι όπως και στην περίπτωση της πρώτης θεραπείας το επιδιωκόμενο είναι η μισθολογική αναβάθμιση των εφεσειόντων.

Η τρίτη θεραπεία είναι συμπληρωματική επιδιώκεται δήλωση του δικαστηρίου με την οποία να μην επικυρώνεται η πράξη ή παράλειψη των καθ' ων η αίτηση (εφεσιβλήτων) η οποία οδήγησε στη μισθολογική υποβάθμιση των εφεσειόντων σε σύγκριση με τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Ούτε η δεύτερη, ούτε η τρίτη θεραπεία δε στρέφονται εναντίον πράξεων ή παραλείψεων του Υπουργού Οικονομικών σε σχέση με τις εξουσίες που του παρέχονται από το άρθρο 6(2) του Ν. 12/81. Στην ουσία η προσφυγή στρέφεται εναντίον του συνόλου των πράξεων που οδήγησαν στην τοποθέτηση των ενδιαφερομένων μερών, μετά την προαγωγή τους σε Βοηθούς Διευθυντές σε ψηλότερη μισθολογική κλίμακα από εκείνη την οποία κατείχαν οι εφεσειόντες.

Οι εφεσιβλήτοι αμφισβήτησαν ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου και ενώπιόν μας με αντέφεση ότι οι πράξεις ή παραλείψεις των οποίων ζητείται η αναθεώρηση δεν έχουν εκτελεστό χαρακτήρα και γενικότερα ότι η προσφυγή δεν έχει θέμα που

5 μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο αναθεώρησης. Η κοινοποίηση της 19/5/1983 χαρακτηρίστηκε ως πράξη βεβαιωτική ή πληροφοριακού χαρακτήρα, εισήγησε η οποία απορρίφθηκε από το πρωτόδικο δικαστήριο ως ανεδαφική ενόψει της εξουσίας η οποία παρεχόταν στον Υπουργό των Οικονομικών βάσει του άρθρου 6(2) του Ν. 12/81 για την άρση ανωμαλιών κατά την αναπροσαρμογή του μισθολογίου των καθηγητών στα πλαίσια των μισθολογικών μεταβολών που είχε εισαγάγει ο νόμος.

10 Το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε ότι η επιστολή της 19/5/1983
εμπεριέχει εκτελεστή απόφαση καθοριστική για το αίτημα των εφε-
σειόντων για μισθολογική αναβάθμιση και επομένως πράξη υπο-
15 κείμενη στον αναθεωρητικό δικαστικό έλεγχο που καθιερώνει το
άρθρο 146.1 του Συντάγματος. Εν τούτοις το αίτημα των εφεσει-
όντων για ακύρωση της παράλειψης για αναλογική προς τα ενδια-
φερόμενα μέρη αύξηση του μισθολογίου τους απορρίφθηκε επειδή
το έρεισμα του αιτήματος "η εγκύκλιος" και η απόφαση του
Υπουργικού Συμβουλίου ήταν αντισυνταγματική. Συγκεκριμένα,
20 η απόφαση που οδήγησε στην ανισοσκέλεια κρίθηκε ότι προσέ-
κρουε στις διατάξεις του άρθρου 28.1 και επομένως ήταν παράνο-
μη. Συνεπώς δεν παρείχε έρεισμα για την αυθαίρετη διαφοροποι-
ηση του μισθολογίου των ενδιαφερομένων μερών και ούτε βάση
για τις διεκδικήσεις των αιτητών για μισθολογική αναβάθμιση. Η
ισότητα εδράζεται στο νόμο και εξασφαλίζεται μέσα και όχι έξω
25 από τα πλαίσια του κράτους δικαίου.

Οι εφεσεύοντες αμφισβήτησαν την απόφαση του πρωτόδικου
δικαστηρίου κυρίως το μέρος που αφορά τη διαπίστωση ότι δεν
προέκυψε παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας εκ μέρους του
30 Υπουργού Οικονομικών βάσει του άρθρου 6(2) του Ν. 12/81 και
την έκδοση διαταγής για άρση της αδράνειας. Από τον προσδιο-
ρισμό των επιδίκων θεμάτων στο εισαγωγικό μέρος της απόφα-
σης προκύπτει ότι παράλειψη για την εκπλήρωση οφειλόμενης
ενέργειας βάσει του άρθρου 6(2) δεν αποτελεί μέρος των επιδίκων
35 θεμάτων. Και αν καταλήγαμε σε αντίθετο αποτέλεσμα η προσφυ-
γή θα έπρεπε να κριθεί ότι στρέφεται, για τους λόγους που έχουν
επεξηγηθεί, μόνον εναντίον 6 από τα 80 ενδιαφερόμενα μέρη.

40 Η δεύτερη διαπίστωση είναι ότι το άρθρο 6(2) του Ν. 12/81 δεν
επιβάλλει θετική υποχρέωση για ενέργεια εκ μέρους του αρμοδί-
ου εκτελεστικού οργάνου, του Υπουργού. Αντίθετα, ότι παρέχε-
ται με τις διατάξεις του άρθρου 6(2) είναι διακριτική ευχέρεια
στον Υπουργό Οικονομικών να άρει ανωμαλίες τις οποίες διαπι-
στώνει. Σύμφωνα με τις αρχές του διοικητικού δικαίου μόνο πα-

ράλειψη ενέργειας που επιβάλλει ο νόμος μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής (Βλ. μεταξύ άλλων, Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Ευρώπης - 1929 - 1959, σελ. 243, *Cyprus Tannery Ltd v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 405, *Costea v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 115, *Παγκύπρια Οργάνωση Ελληνίδων Νηπιαγωγών (Π.Ο.Ε.Ν.) και Άλλοι v. Δημοκρατίας* (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1393, *Ιωάννης Φάκκας v. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2189 και *Προδρόμου και Άλλοι v. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2697). Όπου η ενέργεια επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια της Διοικήσεως η άσκησή της αποτελεί προϋπόθεση για τη γένεση εκτελεστής πράξης. Συνεπώς δεν εγείρεται θέμα εκπλήρωσης καθήκοντος το οποίο επιβάλλει ο νόμος.

Το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε ότι η επιστολή της 19/5/83 εμπειριέχει απόφαση του αρμόδιου οργάνου, δηλαδή του Υπουργού Οικονομικών, σε σχέση με τις εξουσίες του βάσει του άρθρου 6(2).

Για τους λόγους τους οποίους έχουμε εξηγήσει η διαπίστωση αυτή δεν είναι ορθή. Το κείμενο της επιστολής δεν αποκαλύπτει, ούτε αναφέρεται σε οποιαδήποτε απόφαση· περιορίζεται στην εξιστόρηση των γεγονότων που οδήγησαν στην ανισοσκέλεια στο μισθολόγιο των λειτουργών της μέσης εκπαίδευσης και έχει πληροφοριακό χαρακτήρα ως προς τα γενόμενα. Όχι μόνον δεν περιέχει οποιαδήποτε απόφαση αλλά ρητά αναφέρεται ότι το αίτημα των εφεσειόντων θα τεθεί προς εξέταση ενώπιον του Υπουργικού Συμβουλίου. Διαπιστώνουμε ότι η επιστολή αυτή δεν αναφέρεται σε οποιαδήποτε εκτελεστή πράξη η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο αναθεώρησης· συνεπώς επιτυγχάνει η αντέφεση. Διαπιστώνεται ότι η επιστολή της 19/5/83 είχε καθαρά πληροφοριακό χαρακτήρα.

Η κρίση μας για την υπόσταση της προσφυγής καθιστά αυστηρώς μη αναγκαία την εξέταση οποιουδήποτε άλλου θέματος και ιδιαίτερα της εγκυκλίου που τέθηκε σε εφαρμογή από 1/1/1980. Δεν το κρίνουμε ορθό όμως να αφήσουμε το θέμα χωρίς να προβούμε στις παρατηρήσεις μας ενόψει αφενός του γεγονότος ότι το θέμα συζητήθηκε διεξοδικά τόσο ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου όσο και ενώπιόν μας, και αφετέρου των εκτεταμένων επιπτώσεων της απόφασης που ενσωματώνεται στην εγκύκλιο για τη μισθολογική κατάταξη των εκπαιδευτικών λειτουργών. Καταρχήν δε συμφωνούμε με την εισήγηση του δικηγόρου των εφεσειόντων ότι η μισθοδοτική εξύψωση των ενδιαφερομένων μερών σε σύγκριση με τους εφεσειόντες επηρεάζει δυσμενώς την αρχαιότητά τους. Σύμφωνα με τις ρητές διατάξεις του άρθρου 37(1) του Περί

Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969 (Ν. 10/69) η αρχαιότητα μεταξύ εκπαιδευτικών λειτουργών οι οποίοι κατέχουν την ίδια θέση κρίνεται βάση της ημερομηνίας του διορισμού ή της προαγωγής τους στη θέση εκείνη και όχι ανάλογα με τη μισθοδοσία τους. Δεύτερο, η εγκύκλιος που τέθηκε σε εφαρμογή από 1/1/1980 οδηγεί αναπόφευκτα στη δημιουργία ανισότητας, όπως ορθά έκρινε το πρωτόδικο δικαστήριο, στη μισθοδοσία των εκπαιδευτικών η οποία στερείται λογικό έρεισμα με αποτέλεσμα την εισαγωγή αυθαίρετης διάκρισης στο μισθολόγιό τους τόσο έκδηλης που δε χρήζει άλλης εξήγησης. Οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ της μισθοδοσίας υπαλλήλων που κατέχουν την ίδια θέση με αναφορά αποκλειστικά στη διάρκεια της υπηρεσίας τους θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνον υπέρ εκείνων με μακρύτερη υπηρεσία [*Tsinontas v. Cyprus Land Development Corporation* (1987) 3(C) C.L.R. 1766]. Η προοπτική εξαφάνισης της ανισότητας με την πάροδο του χρόνου δεν αναιρεί τον αντισυνταγματικό της χαρακτήρα. Η αρχή της ισότητας σταθμίζεται σε σχέση με τα δεδομένα το συγκεκριμένο χρόνο κατά τον οποίο ελέγχεται που στην προκειμένη περίπτωση είναι εκείνα που συνθέτουν την αυθαίρετη διαφοροποίηση του μισθολογίου των Βοηθών Διευθυντών από 1/1/1980 (*Christodoulou and Others v. Republic* (1983) 3(B) C.L.R. 1361). Τέλος δεν μπορεί να θεμελιωθεί ισότητα εν τη παρανομία. [Βλ. *Voyiazianos v. Republic* (1967) 3 C.L.R. 239, *Koratsitou v. Republic* (1985) 3(B) C.L.R. 594, *Hellenic Bank Ltd v. Republic* (1986) 3(A) C.L.R. 267, *Hadjiannou v. Republic* (1986) 3(B) C.L.R. 1036]

Για τους λόγους που έχουν εκτεθεί πιο πάνω η αντέφεση επιτυγχάνει. Η έφεση απορρίπτεται. Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται. Η αντέφεση επιτυγχάνει. Καμία διαταγή για έξοδα.